

'Een verrassende inblik in de soms bizarre en duistere kanten
van de Japanse maatschappij.' – *de Volkskrant*

HIDEO YOKOYAMA

**JAPAN
AIRLINES
NR. 123**

XANDER
ROMAN

1

De wielen van de ouderwetse trein kwamen hortend en stotend tot stilstand.

Station Doai aan de Joetsu-lijn van Japan Railways lag in het verre noorden van de prefectuur Gunma. Het perron lag in een diepe ondergrondse tunnel waarvandaan je 486 treden moest beklimmen om het daglicht te bereiken. Misschien was 'klauteren' een beter woord dan 'klimmen' als je bedacht hoe hard zijn benen moesten werken. Je kon gerust stellen dat de klim naar de top van de Tanigawa hier al begon.

Kazumasa Yuuki begon pijn te voelen; zijn tenen zaten tegen zijn klamschoenen geperst. En het zou zonder pijn al een hele opgave zijn geweest om in één ruk de bovenste treden te halen. Hij nam een korte adempauze toen hij het platform bij de driehonderdste trede bereikte (het getal was erop geschilderd). Hij had dezelfde gedachte die hij al die jaren geleden ook had gehad. Hij werd op de proef gesteld; misschien werden hier de mannen van de jongens gescheiden. Maar als hij al buiten adem raakte van het beklimmen van traptrreden, had hij dan wel de vereiste kracht om de Duivelsberg succesvol te lijf te gaan? Zeventien jaar geleden had hij naar adem gehapt vanwege de excessen van zijn leven als krantenverslaggever; nu waren het zijn zevenenvijftig levensjaren die zijn hartslag omhoog joegen.

Hij ging de rotswand Tsuitate beklimmen.

Hij voelde zijn vastberadenheid afnemen, maar hij zag nog altijd de twinkelende ogen van Kyoichiro Anzai voor zich. Hij kon hem ook horen, met name één zinnetje dat de ervaren rotsklimmer achtteloos had uitgesproken: 'Ik klim om terug te treden.'

Yuuki keek op en vervolgde de klim.

Ik klim om terug te treden. Hij had zich altijd afgevraagd wat de betekenis van dat raadsel was. Hij dacht de oplossing te weten, maar

de enige die het zeker wist, was er niet meer. Hij kon het hem niet meer vragen.

Eindelijk: de begane grond. Hij bleef staan om zich te baden in de milde zonneschijn van het vroege najaar. Het was iets na twee uur 's middags en de wind op zijn wang voelde koud aan. De stad Takasaki, die verder naar het zuiden lag in de prefectuur Gunma en waar Yuuki het grootste gedeelte van zijn leven had gewoond, leek hier in niets op. De temperatuur en de geur van de lucht waren hier totaal anders.

Hij liep in noordelijke richting langs snelweg 291 en liet het spitse rode dak van het station achter zich. Hij stak een spoorwegaanloop over, liep door een tunnel en had toen een groot grasveld aan zijn rechterhand. Begraafplaats Doai.

Hij wierp snel een blik op het monument dat door de bewoners van het dorpje Minakami was neergezet met daarop de namen van alle 779 klimmers die op de Tanigawa om het leven waren gekomen. De bijnaam Duivelsberg gaf nog maar een flauwe indruk van de afschuwelijke geschiedenis van de berg. Andere populaire bijnamen waren Grafsteenbergrand en Mensenverslinder. Hij maakte deel uit van een gebergte met toppen boven de tweeduizend meter, en er was op de hele wereld geen top zo dodelijk. Dat kwam onder meer door de locatie van de berg, op de grens tussen twee prefecturen. Het weer kon onverwacht omslaan, vaak met dodelijke gevolgen. Maar de belangrijkste reden voor de reputatie van de Tanigawa waren zijn beruchte verticale rotswanden.

Iedereen wilde de eerste zijn om een nog nooit beklommen rotswand te bedwingen; er heerste een felle rivaliteit. In het begin kwamen de meest extreme klimmers als een tsunami op deze regio af, hunkerend naar de uitdaging en de eer. Toen het metrostation net was aangelegd, renden ze in volle vaart de 486 treden op. Elke minuut – elke seconde – telde in de strijd om de rotswanden te beklimmen. Ze klommen vol overgave en vielen met evenveel overgave. Naarmate bekender werd dat de Tanigawa een verraderlijk moeilijke berg was, raakten de jonge, hartstochtelijke klimmers meer gedreven door blinde adrenaline en werd de lijst namen op het monument langer.

Maar de Tsuitate, een van de wanden van de Ichinokurasawa, was nog nooit bedwongen. De naam van de wand was onder klimmers al jarenlang synoniem voor ‘onmogelijk’ of ‘de ultieme uitdaging’. De tijd verstreek en het materiaal werd beter, men ontwikkelde verfijnde klimtechnieken en er werden meer dan tien klimroutes op de Tsuitate uitgestippeld. Nodeloos te zeggen dat daarbij opnieuw talloze levens verloren gingen.

Het Ergste van het Ergste; dat was de laatste bijnaam die de Tsuitate had verworven.

‘Hé, Yuu. Laten we de Tsuitate proberen!’

Anzai had Yuuki meegenomen om de Tsuitate te bekijken. Het was ook Anzai geweest die hem alles had geleerd wat hij wist over klimmen. Zeventien jaar geleden was het de bedoeling geweest dat Yuuki en Anzai hun klimtouwen zouden bevestigen om de berg te lijf te gaan.

Maar hun plannen waren gedwarsboemd. De avond voor ze op pad zouden gaan, was een jumbojet van Japan Airlines in de buurt van Uenomura in de prefectuur Gunma tegen een berg gevlogen. Vijfhonderdtwintig inzittenden waren op slag dood. Yuuki werd bij de plaatselijke *North Kanto Times* aangewezen om de verslaggeving in goede banen te leiden en had de strijd aangebonden met een heel andere Grafsteenberg.

En Anzai...

Yuuki hoorde stemmen, keek op en zag dat hij het kabelbaanstation van Doaiguchi naderde. Het plein voor het station en de nabijgelegen parkeerplaats zagen zwart van de dagjesmensen. Hij liet de souvenirstalletjes links liggen en volgde de oude weg tot hij het Informatiecentrum voor Klimmers zag. Hij keek op zijn horloge. Het was nog geen drie uur. Hij had nog wat tijd en nam plaats op een van de bankjes in het centrum. Hij werd aangesproken door een vrolijke man die een armband droeg die aangaf dat hij een gids was.

‘Hé hallo. Welke route bent u van plan te nemen?’

‘We gaan ons kamp inrichten bij Ichinokurasawa en morgen de Tsuitate beklimmen.’

Terwijl hij sprak, ritste Yuuki zijn heuptas open en liet zijn klimmersbrevet zien. Hij had zijn aanvraag een dag of tien geleden per

post ingediend, en het brevet was hem gestempeld en goedgekeurd toegestuurd.

‘De Tsuitate, hè?’ mompelde de gids terwijl hij het brevet bekeek. Het eerste wat hem waarschijnlijk opviel was Yuuki’s leeftijd. Ook bij het gedeelte met details over zijn ervaring trok hij een wenkbrauw op. Yuuki had vaak geklommen in skigebieden op de Haruna en op de Myogi, maar over serieuze ervaring beschikte hij niet. Het kostte de gids moeite om opgewekt te blijven, maar net toen hij iets wilde zeggen, liep er een lange jongeman naar binnen die Yuuki met een buiging begroette.

‘Sorry dat ik zo laat ben.’

‘Bent u het klimmaatje van de jonge Anzai?’ vroeg de gids opeens veel milder. Elk spoor van ongerustheid was verdwenen. Hij stond op en vertrok.

‘Dank je.’

Yuuki glimlachte wrang. De jonge ster van de plaatselijke klimvereniging grijsde terug.

Als Rintaro Anzai glimlachte, was hij een toonbeeld van jeugd. Je kon amper geloven dat hij al dertig was. Zijn grote, twinkelende ogen had hij van zijn vader geërfd, maar zijn verlegenheid en bescheidenheid waren afkomstig van zijn moeder. Anzai senior had Yuuki ooit toevertrouwd dat het plan was geweest zijn zoon niet Rintaro te noemen, maar Rentaro. Als je dan zijn achternaam en het eerste gedeelte van zijn voornaam achter elkaar zou zetten (Anzai Ren), zou het klinken als het Duitse *anseilen*, het in de klimmerswereld gebruikte woord voor het bevestigen van een touw.

‘Maar dat had moeder de vrouw meteen door,’ had Anzai melancholiek gezegd.

‘Yuuki-san, hebt u iets van Jun gehoord?’ vroeg Rintaro.

‘Ik kon hem niet bereiken.’

Yuuki kon Rintaro niet in de ogen kijken. Zijn zoon Jun had een appartement in Tokio. Yuuki had een bericht achtergelaten op zijn antwoordapparaat om hem te vertellen over de plannen voor vandaag, maar Jun had niet teruggebeld.

‘We zijn dus met zijn tweeën. Maar dat was ook het oorspronkelijke plan.’

‘Prima. Hoe pakken we het aan? We kunnen de nacht hier doorbrengen als je wilt.’

‘Nee, ik ga liever naar de plek bij Ichinokurasawa waar de rivieren samenkomen om daar de tenten op te zetten. Het is zo lang geleden. Ik verheug me erop om het weer te zien.’

Rintaro knikte. Hij was duidelijk blij met Yuuki’s enthousiaste reactie en ging de spullen checken.

Yuuki zag het met bewondering aan. Hij kende Rintaro al vanaf zijn dertiende. De jongen was zowel fysiek als mentaal een robuuste vent geworden. En nog belangrijker: de opvoeding van zijn ouders had hem een vriendelijke, goudeerlijke jonge vent gemaakt.

Twee maanden eerder had Rintaro zwijgend en alleen op de parkeerplaats van een uitvaartcentrum in Maebashi staan te kijken naar het rookspoor dat uit de vierkante schoorsteen van het crematorium kwam. Zijn ogen waren nat, maar hij mocht van zichzelf niet huilen. Yuuki had hem benaderd en op zijn schouder geklopt.

‘Blijkbaar is pa toch naar het noorden gegaan,’ had Rintaro gompeld, nog altijd omhoog starend.

‘Klaar.’

‘Fijn. Laten we gaan.’

Ze verlieten het informatiecentrum en liepen over het schaduwrijke, zigzaggende pad dat hier nog maar licht omhoog glooide. De hoge berken aan weerszijden van het pad maakten de lucht benauwd. Er weerklonk een geluid uit het kreupelhout, en iets voor hen zagen ze een wilde aap behoedzaam het pad oversteken.

Rintaro liep zwijgend voorop, Yuuki volgde. Na enige tijd bereikten ze het kruispunt bij Ichinokurasawa. Yuuki beseftte onmiddellijk dat zijn geheugen hem in de steek had gelaten. Destijds had de rotswand, die uit het niets verscheen, hem overrompeld. Alleen de impact van dat moment was in zijn geheugen blijven hangen.

Nu werd hij opnieuw op het verkeerde been gezet. Rintaro, die midden op het pad liep, week uit naar rechts, waardoor Yuuki onverwacht het hele uitzicht had. Hij hapte naar adem en bleef stokstijf staan.

Een stenen fort torende duister boven hem uit. Nog tamelijk ver

weg, maar al heel overweldigend beheerste het volledig zijn blikveld. De bergkam sneed een rechte lijn door de lucht; daarboven bleef slechts een flintertje hemel over. Een schitterende aanblik zou hij het niet noemen; daarvoor was het te intimiderend. Ichinokurasawa liet normale stervelingen niet toe. Yuuki ontkwam niet aan de gedachte dat de natuur dit bolwerk daarom had gebouwd.

De Tsuitate. Daar stond hij dan, de poort die de enorme muren van het kasteel bewaakte. Een pijnlijk scherpe, verticale rotswand. Als een hangend scherm, een muur. De wand zag eruit alsof hij een paar keer was gevouwen om een serie overhangende daken te creëren. Het steen oogde wreed en had de bijnaam 'het Ergste van het Ergste' zeker verdiend.

'Ik weet niet of ik dit wel kan.'

Yuuki uitte zijn twijfels. Rintaro antwoordde kort.

'Natuurlijk kun je het.'

De jongere man zette koers in de richting van de droge rivierbedding, vermoedelijk op zoek naar een goede plek om hun tenten neer te zetten. Maar Yuuki kon niet in beweging komen. Zijn lichaam was in de greep van een angst die hij twee decennia geleden ook had gevoeld.

Destijds waren ze niet verder gekomen dan het bekijken van hun klimroute. Ditmaal gingen ze het werkelijk doen.

De twee Grafsteenbergen vormden in zijn gedachten één geheel. Hij voelde dezelfde opwinding door zijn lijf gieren als zeventien jaar geleden.

Het was een vliegtuigongeluk geweest van ongeëvenaarde afmetingen. Vlucht 123 van Japan Airlines was stuurloos in de prefectuur Gunma terechtgekomen. Ook Yuuki's koers was die dag veranderd. Hij had een doelloos, ongezond leven geleid zonder ooit te proberen om iets te veranderen of verbeteren. De ramp had de monotonie van zijn dagelijkse sleur compleet op zijn kop gezet. Die zeven dagen die hij op de redactie doorbracht en oog in oog stond met iets van grote importantie. Elke pijnlijke minuut die verstreek had hem een nieuw zelfbewustzijn bezorgd. Daardoor had zijn leven een nieuwe richting gevonden.

Yuuki keek onverzettelijk omhoog naar de Tsuitate.

Hoogte: 330 meter. Ik ga mezelf op een verticale rotswand hijsen die net zo hoog is als de Tokiotoren.

'Ik klim om terug te treden.'

De blik in Anzai's ogen. Een paar maanden geleden hadden die ogen nog getwinkeld, ook al was hij gevangen in zijn bed en had hij allerlei slangetjes in zijn lichaam.

Hij had hier geklommen, Kyoichiro Anzai. Opeens zag Yuuki alles wazig. Hij haalde diep adem, sloot zijn ogen en ademde langzaam uit. Hij luisterde weer eens naar Anzai's stem in zijn hoofd. Yuuki moest de berg beklimmen. Hij moest weten waar het de afgelopen zeventien jaar om had gedraaid.

12 augustus 1985. Dat was de dag waarop het allemaal was begonnen.

2

Zelfs vroeg in de ochtend was de hitte al benauwend.

Yuuki was zijn werkdag begonnen in het huis van een ex-militair in een buitenwijk van Takasaki. Hij verzamelde materiaal voor een tiendelige serie waar de krant mee bezig was: 'Veertig jaar na de oorlog: Verhalen uit Gunma.' Er was sinds 6 augustus dagelijks een deel geplaatst en het laatste deel zou verschijnen op 15 augustus, de dag waarop de Tweede Wereldoorlog in 1945 was geëindigd. Maar Aoki, de verslaggever van de politieke redactie die het laatste deel zou schrijven, was onverwacht naar het kantoor in Tokio geroepen, en toen was het Yuuki's taak om materiaal te verzamelen voor het artikel.

In de provincies was de uittocht uit de steden om voor het Obonfeest familie te bezoeken al in volle gang, maar in Nagata-cho, waar de gebouwen van de centrale overheid stonden, werd gewoon gewerkt. De Japanse premier Yasuhiro Nakasone had besloten een officieel bezoek te brengen aan het Yasukuni-schrijn, dat de Japanse oorlogsdoden eerde. Dergelijke bezoeken waren sinds 1979 controversieel, toen aan het licht was gekomen dat in het schrijn de as werd bewaard van veertien oorlogsmisdadigers uit de Tweede Wereldoorlog. Verwacht werd dat het protocol voor het bezoek vandaag, de twaalfde, zou worden vastgesteld. Toen Aoki de vorige avond had gebeld vanuit Tokio, klonk hij opgewonden over zijn verblijf in de hoofdstad, waar hij moest concurreren met journalisten uit het hele land. Hij was vergeten de oudere verslaggever te bedanken die zijn taak overnam.

Yuuki reed naar Maebashi. Het was de maandelijkse gedenkdag van de dood van Ryota Mochizuki, die als jonge verslaggever voor de krant had gewerkt. Nadat hij Mochizuki's graf had bezocht, reed hij naar de redactie. Het was lunchtijd toen hij arriveerde, maar hij

had geen trek. Hij besloot niet naar de kantine in de kelder te gaan maar liep meteen naar de redactieruimte op de tweede verdieping. De *North Kanto Times* had geen avondeditie, dus het was op dit moment van de dag niet druk. Gelukkig leek de airco de hele ochtend op volle kracht te hebben gedraaid. De hitte buiten was inmiddels met geen pen te beschrijven. Tijdens de korte wandeling van de parkeerplaats aan de andere kant van de straat naar zijn kantoor was zijn overhemd doorweekt geraakt van het zweet. Het zat nu vastgeplakt aan zijn rug.

‘Hallo. Met de *NKT*.’

Het eerste wat hij hoorde was de vrolijke stem van Yoshii van het kopijteam, de afdeling die het verste van hem vandaan zat. Hij sprak met de verslaggever die naar de Koshien was gestuurd, het belangrijkste landelijke honkbaltoernooi voor middelbare scholen. Hun geanimeerde gesprek leek daarover te gaan. Yuuki had altijd plaatselijk nieuws gedaan en wist niet veel van sport, maar het klonk alsof Nodai Niko, de school die Gunma vertegenwoordigde, het goed deed. Het team had zijn wedstrijd in de eerste ronde gewonnen dankzij een homerun in de tweede helft van de negende inning. De krant had een tweede verslaggever en een fotograaf op pad gestuurd om verslag te doen van hun wedstrijd in de tweede ronde.

Yuuki ging zo zitten dat hij het koele briesje van de airco maximaal voelde en dacht na over wat er net op de begraafplaats was voorgevallen. Bij zijn vertrek was hij Mochizuki's ouders tegengekomen. Ze kwamen bloemen brengen; dat was uiteraard niet verrassend. Ze hadden beleefd voor elkaar gebogen en waren toen elk in hun eigen richting doorgelopen, maar de jonge vrouw in het gezelschap van Mochizuki's ouders had haar neus opgehaald en Yuuki uitdagend aangekeken. Ze leek tegen de twintig te zijn en Yuuki had het vage gevoel dat hij haar eerder had gezien. Als ze het meisje in het schooluniform was dat hij vijf jaar eerder bij de begrafenis had gezien, was ze Mochizuki's nichtje. Hij wist niet of het haar eigen herinneringen aan de gebeurtenissen waren geweest die haar tot haar reactie hadden aangezet. Misschien hadden de ouders, die hun enige zoon waren verloren, tegen familieleden hun wrok ten

opzichte van Yuuki geuit. Yuuki had er de hele terugweg over gepiekerd.

‘Goedemorgen.’

Het was de ontspannen stem van Kamejima, de chef van de afdeling Kopij, die ook even van het briesje kwam genieten. Zijn vollemaansgezicht zweette overdadig. Iedereen noemde hem Kaku-san, maar dat was niet omdat hij op het gelijknamige animepersonage leek of omdat zijn naam begon met de klank ‘ka’. Het was een woordspeling op het woord voor ‘schrijven’: in *kanji* hadden de karakters van zijn naam het hoogste aantal penstreken van alle mensen op de redactie. Geen naam kostte zoveel tijd om op te schrijven als die van hem. Nodeloos te vermelden dat de bedenker van deze bijnaam een corrector was.

‘Verdomme, wat is het heet!’ Kamejima trok het kraagje van zijn hemd los om zich aan de koele lucht te laven. Hij kauwde op een tandenstoker; Yuuki concludeerde daaruit dat hij niet net was gearriveerd. Hij was er al sinds ’s morgensvroeg en kwam nu terug uit de kantine.

‘Is er iets gebeurd vandaag, Kaku-san?’

‘Er was vanochtend vroeg een ontwikkeling in de zaak van Glico Morinaga.’

Yuuki had het alleen bij wijze van begroeting gevraagd, dus dit kwam als een volslagen verrassing.

Kamejima vertelde over het verhaal, dat ze hadden binnengekregen via de Kyodo Nieuwsdienst. Het was in de zomerse komkommertijd een verhaal van hoog kaliber. Het artikel dat morgen in de krant zou verschijnen, was ongetwijfeld al geschreven en doorgestuurd naar het kopijteam, dus Kamejima wist waar hij het over had.

Toen hij voldoende was afgekoeld, nam Yuuki met een stapel schrijfpapier plaats aan het bureau bij het raam. Dat was eigenlijk niet zijn bureau, maar hij had het al jaren geleden opgeëist. De telefoon op het bureau had een buitenlijn, wat handig was als je informatie wilde verzamelen. Hij was lid van de persclubs die waren gelieerd aan de prefecturale overheidsdienst en het hoofdkantoor van politie, maar hij kwam daar zelden. De krant had in beide pers-

ruimtes vaste mensen; als een oudere verslaggever als Yuuki zich daar zou vertonen, zou hij alleen maar in de weg lopen.

Hij was vorige maand veertig geworden en niemand werkte langer als verslaggever voor de krant dan hij. ‘Dolende verslaggever’, ‘vrije verslaggever’, er waren allerlei namen voor wat hij deed, maar het kwam erop neer dat hij niemand onder zich had werken en dat hij de vrijheid had om te kiezen wat hij wilde verslaan. Veel mensen waren jaloers op hem, anderen hadden medelijden met hem. Zijn leeftijdgenoten – verslaggevers die ongeveer in dezelfde periode bij de krant waren gekomen – waren allemaal al jaren aan specifieke redacties verbonden. Sinds kort werden ook jongere stafleden gepromoveerd naar kantoren in steden als Takasaki of Ota. Het gerucht ging dat men Yuuki een disciplinaire straf van vijf jaar had opgelegd; die roddel was zelfs Yuuki ter ore gekomen.

Was het echt al vijf jaar geleden? Ryota Mochizuki was in zijn eerste jaar als verslaggever onder Yuuki geplaatst. Yuuki was in die tijd de belangrijkste politiever slaggever van de *North Kanto Times*. Hij werkte hoofdzakelijk vanuit het hoofdkantoor van de prefecturale politie. Mochizuki was veelbelovend, maar hij had nooit de kans gekregen om zich te bewijzen.

Het gebeurde al op de zesde dag na zijn toewijzing aan Yuuki. Er was een dodelijk verkeersongeluk geweest in het stadje Ogomachi, niet ver van Maebashi. Een achtendertigjarige landmeter op een motorfiets had aan een botsing met een auto traumatisch hersenletsel overgehouden en was gestorven. Yuuki had Mochizuki op pad gestuurd om een foto van de overledene te regelen. Het was de normale gang van zaken om bij misdrijven en ongelukken onervaren verslaggevers een foto van het slachtoffer te laten opsnorren. Mochizuki had de opdracht opgewekt aanvaard en was vertrokken. Maar minder dan een uur later was hij ontzet weer teruggekeerd in de redactieruimte. Hij had het huis van de landmeter gevonden, maar een medewerker van de plaatselijke bewonersvereniging, die de familie hielp met de voorbereidingen voor de wake, had hem weggejaagd en hem gevraagd wat hij in vredesnaam in zijn schild voerde ‘door op een moment als dit om een foto te komen vragen’.

Yuuki had hem er nogmaals op uit gestuurd, ditmaal met de op-

dracht om te spreken met een familielid of voormalig klasgenoot van de overledene. Maar Mochizuki verroerde geen vin. Toen Yuuki boos werd en zijn stem verhief, zocht Mochizuki de confrontatie. Waarom was het zo belangrijk om een foto van het slachtoffer in de krant te zetten? Yuuki stond ervan te kijken. Het viel niet te ontkennen dat verslaggevers steeds minder ruggengraat toonden, maar dit was de eerste keer dat hij tegenover iemand stond die vanaf het eerste moment zo laf was. Hij had furieus gereageerd: 'Je bent een idioot. Dat is onze zaak. Het product is beter als er een foto bij staat.' Hij had in zijn razernij allerlei krachttermen gebruikt.

Mochizuki had op zijn lip gebeten en was de perskamer ontvlucht. Dat was de laatste keer geweest dat Yuuki hem zag. Een uur later was Mochizuki betrokken bij een auto-ongeluk. Hij was in Takasaki bij de afrit naar snelweg 17 door rood gereden, was tegen een tientonner gebotst en was onmiddellijk overleden. De afschuwelijke ironie was dat de krant de dag daarna geen foto van de landmeter publiceerde, maar wel het serieuze gezicht van Mochizuki. Ze hadden de foto van zijn personeelspasje gebruikt.

Mochizuki's ouders maakten geen ophef. Ze keken niet op toen Yuuki uitlegde onder welke omstandigheden hun zoon was gestorven; er kwam geen verbitterd woord over hun lippen. Ze stonden zonder een woord te zeggen zij aan zij naar de grond te staren.

Binnen het bedrijf kon Yuuki overwegend op sympathie rekenen. Zijn ruzie met Mochizuki was gehoord door de tweede man van de *North Kanto Times* op het hoofdkantoor van politie, Sayama, en de details waren in het bedrijf rondverteld. De heersende opinie was dat 'iedereen onder die omstandigheden boos zou zijn geworden'. Yuuki had het vreselijk gevonden om die term en soortgelijke formuleringen te moeten aanhoren en om steeds op zijn schouder te worden geklopt. Sayama had hem gesteund. Hij had zelfs zijn vrije dag opgegeven om onderzoek te doen naar de persoonlijke omstandigheden van de landmeter. Hij had ontdekt dat er geen familieleden of oud-klasgenoten van de man in de omgeving van Takasaki woonden. Mochizuki was toen hij verongelukte niet bezig geweest met zijn jacht op een foto van het slachtoffer; hij was op weg geweest naar zijn ouderlijk huis. Sayama had in zijn rapport harde woorden

gebruikt, zoals deserte en plichtsverzuim. Die woorden maakten binnen het bedrijf een einde aan eventueel nog voor Mochizuki gevoelde sympathie.

Sayama's vader had zelfmoord gepleegd en zijn moeder was overleden bij een verkeersongeluk. Daar had hij in de loop van de jaren zwaar onder geleden. Die ervaringen hadden hem ertoe aangezet om zich zo te beijveren voor Yuuki's verdediging.

'Geen maatregelen,' luidde het besluit dat het bedrijf had genomen met betrekking tot Yuuki's gedrag. Dat betekende niet dat Yuuki niet werd geplaagd door schuldgevoelens. Integendeel zelfs, het loodzware gevoel in zijn maag werd alleen maar zwaarder. Mochizuki was een onervaren verslaggever geweest, een groentje in zijn eerste jaar. Achteraf gezien vond Yuuki dat hij kalm had moeten blijven, dat hij geduldig had moeten uitleggen dat een krantenartikel harder aankomt als er een foto bij staat. Dat het verhaal dan meer impact heeft. Met die kalme aanpak zou hij een tragisch verkeersongeluk hebben voorkomen. Het incident met Mochizuki had Yuuki geleerd dat hij met zijn gebrekkige zelfbeheersing eigenlijk niet in een positie zou moeten worden gebracht waarin hij controle kon uitoefenen over anderen.

Yuuki vermoedde al enige tijd dat hij alleen kon houden van mensen die ook van hem hielden. Zelfs als hij zeker was van hun liefde kon hij het hen niet vergeven als ze zich koel of onverschillig tegen hem gedroegen. Hij verwachtte absolute, onvoorwaardelijke liefde; als hij zich realiseerde hoe moeilijk dat te verkrijgen was, kon hij wanhopig worden. Hij bewaarde daarom altijd enige afstand ten opzichte van anderen. Hij was op zijn hoede voor iedereen die hem genegenheid toonde en liet zijn diepste zelf nooit zien. Hij was bang om te worden gekwetst.

Toen zijn zoon Jun oud genoeg was geworden om voor zichzelf te denken, vond Yuuki het onmogelijk om te ontspannen. Hij stond versteld van dat kleine onschuldige ventje dat zich met compleet vertrouwen aan hem overgaf. Hij was verrukt van zijn zoon, misschien zelfs te verrukt. Misschien stond hij te dicht bij Jun. Hij kon als vader onmogelijk een stap achteruit doen. Hij hield de ge-laaitsuitdrukkingen van zijn zoon altijd nauwgezet in de gaten. In

plaats van zich zorgen te maken over de manier waarop hij hem moest opvoeden, dacht hij na over Juns gevoelens voor hem. Zou hij altijd zijn vader respecteren? Zou hij ooit ophouden van hem te houden?

Hij deed wanhopige pogingen om af te dwingen dat Jun hem wel aardig vond. ‘Wauw, verbijsterend!’ ‘Goed gedaan, jongen!’ ‘Heel goed geprobeerd!’ Hij overstelpte hem met lof en complimentjes die niet gemeend waren. En voortdurend lette hij op de reactie van zijn zoon. Als Jun in een goede bui was, voelde Yuuki zich prettig; maar zodra de jongen blijk gaf van zelfs maar een minieme mate van verzet, sloeg de liefde die zijn hart overweldigde onmiddellijk om in bodemloze haat. Dan stelde hij zich koel op tegenover zijn zoon; soms verhief hij zijn hand naar hem. Als hij ernstig teleurgesteld was of zich door Jun in de steek gelaten voelde, kon hij in blinde woede ontsteken.

Het kwam misschien doordat hij zelf zijn vader nooit had gekend. Toen hij jong was, had zijn moeder hem huilend uitgelegd dat zijn vader was ‘verdwenen’. Dat woord ‘verdwenen’ joeg Yuuki doodsangsten aan. Hij kon die informatie niet verwerken en werd er op een vage, ongemakkelijke manier door beslopen. Verdwenen? Waarheen dan? Hoe? Hij had geen idee of zijn vader nog leefde. Waarom was hij weggegaan? Aan zijn moeder kon hij het niet vragen. Ze hadden geen enkele foto van zijn vader in huis. Hij was jaloers op vrienden van wie de vaders waren gesneuveld in de oorlog. De afwezigheid van een vader zorgde voor een leemte in zijn leven. Hij vroeg zich af hoe het kon dat zijn bestaan voor een ander zo weinig betekenis had. Elke keer als hij eraan dacht dat hij was verlaten, werd hij diep ongelukkig. Soms vervloekte hij zijn vader. Er was ook een periode geweest waarin hij de flauwe hoop had gekoesterd dat de man plotseling zou opduiken. Vlak voor hij naar de basisschool ging, ging hij ’s avonds vaak voor de spiegel zitten om te oefenen hoe hij zou roepen: ‘Papa!’

Yuuki had het gevoel dat hij de kans had gemist om een echte vader te worden. Jun was inmiddels een sombere jongen van dertien. Wat had hij, zijn vader, de jongen moeten leren? Welke les had hij hem moeten meegeven? De schade was waarschijnlijk al niet meer

te repareren. Maar Yuuki had geen enkel benul van de dingen die een vader werd geacht zijn zoon te vertellen.

Hoewel het incident met Mochizuki hem was vergeven, had Yuuki zijn ontslag aangeboden aan de hoofdredacteur. Dat had niets te maken met sentimentaliteit over de dood van Mochizuki. Het was omdat hij had ingezien dat hij het talent en de kwalificaties miste om leiding te geven.

Hij vond dat Mochizuki's dood primair als zelfmoord moest worden gezien. Hij geloofde niet in de theorie dat Mochizuki het rode licht had gemist doordat hij in gedachten verzonken en moedeloos was geweest. Mochizuki zat waarschijnlijk ongeveer net zo in elkaar als hijzelf; hij reageerde overdreven op alledaagse teleurstellingen en had zijn leven impulsief willen beëindigen. Dat was de reden waarom Yuuki niet echt kon rouwen om Mochizuki's dood.

Toch drukten zijn observaties op de begraafplaats – de blik die de jonge vrouw hem had toegeworpen en de doodse gezichten van de ouders – zwaar op hem.

Het werd drukker op de redactie.

Yuuki had ongeveer dertig regels geschreven. Hij bevestigde de pagina's met een paperclip aan elkaar, stond op en strekte zijn nek om het eiland van bureaus in het midden van de ruimte goed te zien. Hij zag het lange, magere gezicht van Kishi van de politieke redactie, een goede ziel die ongeveer tegelijk met Yuuki bij het bedrijf was gekomen. Hij legde de papieren op het bureau van zijn collega.

'Hier is de extra tekst. Wil je die erbij zetten aan het einde van Aoki's artikel?'

Kishi keek hem dankbaar aan.

'Dat was vast saai werk. Sorry dat jij ervoor moest opdraaien.'

'Maak je geen zorgen. Ik had het niet druk.'

Net toen Yuuki wilde weglopen, sprak Kishi opnieuw.

'Kom je vanavond naar de vergadering?'

'Welke vergadering?'

'Weer over die zenders.'

'Hm.' Yuuki knikte zonder veel belangstelling.

Een jaar geleden waren twee treinen frontaal tegen elkaar aan ge-

botst op het traject van Joshin naar Dentetsu. Er was slechts één gebouw, een privéwoning, in de buurt van de plek van het ongeluk. Een verslaggever van de *Asahi Shimbun* was luttele momenten eerder dan de man van de *North Kanto Times* bij dat huis gearriveerd en had de telefoonlijn gemonopoliseerd. De verslaggever van de *NKT* zag zich genoodzaakt vijftien minuten naar de dichtstbijzijnde telefooncel te rennen en had dat in totaal vijf keer moeten doen, heen en weer. *Als draadloze zenders te duur waren, konden ze dan geen postduiven nemen?* De woede van de jonge verslaggever had uiteindelijk een reactie uitgelokt bij Algemene Zaken. Kishi liet een catalogus met zenders zien.

‘Ik denk dat ze gaan kiezen voor het model van Motorola.’

‘Als we toch al dat geld gaan uitgeven, zijn mobiele telefoons dan niet een betere optie? Sanada van Nippon Television loopt altijd met zo’n ding te koop.’

‘Die ijskast? Vergeet het maar. Die dingen zijn zo onhandig in het gebruik. Loodzwaar om mee te zeulen, en de accu gaat maximaal twee of drie uur mee.’

‘Maar als je te hoog van de toren blaast over die zenders, wijzen ze jullie misschien af. Algemene Zaken raakte vorige maand niet uitgepraat over de dalende verkoop. Veel lezers stappen over op de *Yomiuri* en de *Jomo*.’

‘Misschien heb je gelijk. Maar denk je dat je komt?’

‘Ik bedank voor de eer. Ik heb andere plannen.’

Opeens wist Kishi het weer. Hij lachte.

‘Ja, ik heb het gehoord. Je gaat klimmen. Anzai was gisteren hier. Hij heeft me erover verteld.’

Yuuki wilde Anzai vragen om die avond samen een hapje te eten.

‘Jullie gaan toch de Tsuitate beklimmen? Als ik me niet vergis, is daar dat grote ongeluk gebeurd. Weet je nog? Toen de Zelfverdedigingstroepen door een klimtouw schoten.’

Kishi draaide zich om. Iemand riep zijn naam. Het was adjunct-hoofdredacteur Oimura, bijgenaamd de Voetzoeker. Hij gebarde koortsachtig naar Kishi.

‘Doe je wel voorzichtig?’

Maar toen hij zich weg haastte, had Kishi een twijfelende blik op

zijn gezicht, alsof hij niet kon geloven dat Yuuki zo'n berg zou kunnen beklimmen.

Yuuki liep terug naar zijn bureau bij het raam, pakte de telefoon en draaide het nummer van de afdeling Distributie. Hoewel het al na tweeën was, had hij nog altijd geen honger. Dat kwam deels door de hitte, deels door wat er was voorgevallen op de begraafplaats. Dat had hem de eetlust ontnomen. Maar de belangrijkste reden was vermoedelijk zijn angst voor de Tsuitate. De telefoon ging over en hij voelde in zijn hele lichaam zijn spieren licht aanspannen.